

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Barnet og Ungdommen i dansk Kultur

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1935

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Barnet og Ungdommen i dansk Kultur

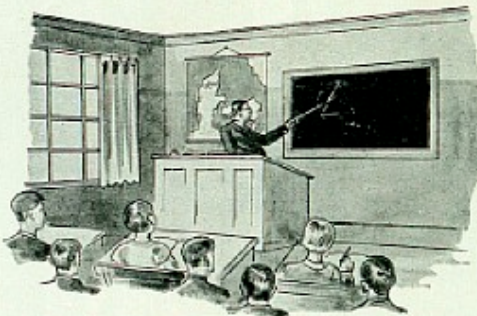

„Skal Børnene allerede i Skolerne
gøres til Socialister? Ja, jeg indrømmer,
at det naturligvis var bedst, om man
kunde gøre det. Det er jo det, vi stræber
efter med vort Arbejde.“

Saaledes udtaler en Mand, der af „Social-Demokraten“
faar officielt Stempel som „en første Rangs Kraft indenfor
det københavnske Børne- og Ungdomsarbejde“. Det er en
Udtalelse, som man bør bide Mærke i, thi det er meget
sjældent, at vore hjemlige Marxister udtaler sig saa an-
hæftigt om den virkelige Hensigt med deres saakaldte Kul-

turarbejde. I Almindelighed forsikrer de, at dette Arbejde drives fuldkommen neutralt, udelukkende for at højne Arbejderklassens kulturelt.

Men Sandheden er den, at Socialdemokraterne gennem en lang Aarrekke systematisk har opmarscheret deres Tropper ikke alene paa den økonomiske og politiske, men ogsaa paa den kulturelle Front. Da Idrætten vandt frem herhjemme fra Aarhundredets Begyndelse, dannede Socialdemokratiet sine egne Idrætsorganisationer. Det gjaldt om at hindre Arbejderungdommen i at mødes med Landets øvrige Ung-

Skolens hidtil fredlyste Tilværelse skal drages ind i den politiske Slagtummel.

dom i fælles Glæde over et sundt Sportsliv. Det kunde nedbryde Skellene mellem de Unge og skade Arbejdet paa at holde Klassehadet i Glød.

Af samme Grund startede man den socialdemokratiske Børneorganisation (De Unges Idræt), som ved 25-Aars Jubilæet for et Par Aar siden fik den Ros af Ungdomsforbundets Formand, at den „har taget den fulde Konsekvens af sin Eksistens som Arbejderbørnenes Organisation, har brudt med den gamle Frase om politisk Neutralitet og erklæret sig for et Led i den øvrige socialistiske Arbejderbevægelse.“

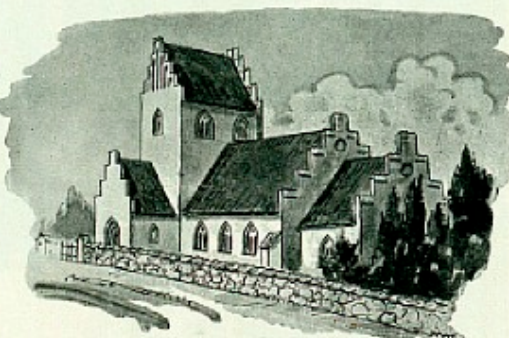
„Arbejdernes Oplysningsforbund“ har paa Basis af sin paastaende Neutralitet i Løbet af den sidste halve Snes Aar modtaget over 150.000 Kr. i direkte Tilskud alene fra Staten foruden de betydelige Beløb, der er tilflydt det under andre Former — fra offentlige Kilder eller fra den private Kapital, som Socialdemokraterne afskyr og tillægger Skylden for alle Samfundsønder, undtagen i de Tilfælde, hvor de selv har Brug for den. Dette Oplysningsforbund er lige saa lidt neutralt som de øvrige Organer for „Arbejderkultur“. Det er indrømmet af Oplysningsforbundet selv, der i sit Jubilæumsskrift 1934 skriver: „Det man være en af det socialistiske Oplysningsarbejdes formeste Opgaver paa alle tænkelige Felter at skabe en levende Arbejderkultur — der kan være i næjeste Kontakt med Socialismens Idéindhold.“

Paa samme Maade kunde man gaa de øvrige Afdelinger af Socialdemokraternes Kulturarbejde igennem og paavise deres maalbevidste Opmarsch i den marxistiske Kampbevægelses Rækker. Og alt som denne er vokset sig stærkere, aabenbarer den stadig dristigere sine Hensigter. Fra de socialdemokratiske Organisationer føres Fremstødet i de sidste Par Aar ind paa den politiske Arena. Tiden forekommer nu Marxismen moden til en statslig og kommunal

Okkupation af de forskellige Omraader af dansk Kulturliv: Kirke og Skole, Statsradiofon og Biografvæsen. Dermed er Kampen paa den kulturelle Front for Alvor aabnet.

Til Fremme af Befolkningens irreligiøse Indstilling har den marxistiske Propaganda allerede længe haft fortræffelige Murbrykkere i „den borgerlige Konfirmation“ og „den borgerlige Begravelse“. Institutioner, som er beregnede paa at fjerne den enkelte fra Forbindelsen med Kirke og Religion i Øjeblikke af Livet, hvor deres Indflydelse maa virke stærkest og derfor frygtes mest. „Foreningen for borgerlig Konfirmation“, der for at anlægge den sædvanlige neutrale Maske har bortkastet sit oprindelige Navn: „Foreningen mod kirkelig Konfirmation“, har siden 1915 udøvet sin Virksomhed med det Resultat, at den nu aarligt „konfirmerer“ et Tusinde ved sine „Ungdomsfester“. Foreningen er stiftet af Socialdemokrater, dens „Præster“ har gennem Aarene været Folk som Stauning, Hartvig Frisch, Vilh. Rasmussen, Nina Bang og Bomholt. Foreningens „Ungdomsbog“, der anvendes som Gave til de „borgerligt konfirmerede“, udkommer paa det socialdemokratiske Forlag og er skrevet udelukkende af socialdemokratiske Agitatorer. Vilh. Rasmussen forklarer de Unge, hvor „barnlige og urimelige“ Biblens „Eventyr“ er, og Hartvig Frisch indskræper dem, at Religionen er „Opium for Folket“ beregnet paa at „gøre svimmel og sløve det frie, klassebevidste Menneske“. Fra et Par af vore moderne Forfattere har man omhyggeligt udvalgt Brudstykker, hvori de udøser deres Had og Foragt over visse ondartede Arbejdsgivertyper. Med Omhu sørger man saaledes for at bibringe de Unge den Opfattelse, at saa nederdrægtige er de Mennesker, til hvilke de nu skal træde i Arbejdsforhold. Kynisk indpoder man dem fra første Færd Klassehadets Gift, for at de paa Forhaand skal møde hver udstrakt Haand med Mistro. Skellet mellem Arbejderungdommen og den øvrige Befolkning skal for enhver Pris opretholdes.

Og samtidig med, at man saaledes efter bedste Evne søger at drage Unge og Gamle bort fra Religion og Kirke,

Folkets Forbindelse med Kirke og Religion skal afbrydes.

prøver man gennem Menighedsraadsvalgene at tilrive sig Magten over det kirkelige Liv. Ved Menighedsraadsvalgene i 1930 satte Socialdemokraterne en voldsom Agitation ind for at erobre Flertallet. Officielt hævdede de naturligvis, at de var neutrale, her som overalt i Kulturarbejdet, men „en privat Kreds af Socialdemokrater“ havde, skrev „Social-

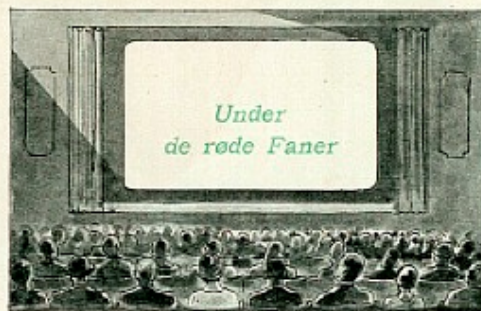
Demokraten", „dannet et Udvalg, som vilde søge at interessere større Kredse af Befolkningen" for Valgene. Altså den sædvanlige foragtelige Maske af Neutralitet for ikke at skræmme den Del af Befolkningen, som maatte være tilhøjelig til at mene, at man baade kunde og burde holde den politiske Kamp borte fra det religiøse Liv.

Nøjagtig den samme Taktik gentager Socialdemokratiet overfor Skolen. Gennem den nye Skolelovs Forældreråd er der aabnet fri Bane for den politiske Kamps Indtrængen i Skolens hidtil fredlyste Tilværelse. I København lagde Regeringen — trods alle Forsikringer om Neutralitet — Forældrerådsvalgene til Rette efter rent politiske Linier, og de socialdemokratiske Vælgerforeninger gjorde alt klart til at vælte hele den agitatoriske Slagtummel ind over Skolens Enemærker. For at undgåa dette foreslog man fra borgerlig Side et Fødsvalg, der ogsaa gennemførtes paa det Grundlag, at der kom en borgerlig Repræsentant i hvert Forældreråd. Men Socialdemokraterne har Flertal i samtlige Forældreråd og har ogsaa en knusende Overvægt i Skoledirektionen. Og efter Valgene kastede de Masken. De socialdemokratiske Repræsentanter i Skoledirektionen har aabent erklæret, at de vil lægge Skolebogs Kommissionens Betænkning til Grund for de nye Skolebøger, eller med andre Ord at de vil fjerne Religionen og de nationale Kulturværdier af Undervisningen for at kunne opdrage Børnene i den rette marxistiske Aand.

Gennem partipolitisk Udnyttelse af Radiofonien skal den socialdemokratiske Propaganda spredes i Hjemmene.

Vi gaar videre til Radiofonien. Dens kulturelle Værdi for Befolkningen kan vanskeligt overvurderes, og den har paa et meget tidligt Tidspunkt været Genstand for Socialdemokratiets Opmærksomhed. Ligesom man havde gjort det med Idrætsbevægelse og Oplysningsarbejde, dannede man ogsaa indenfor Radiofonien sin egen Organisation, Arbejdernes Lytterforening. Allerede dermed holdt den politiske Kamp sit Indtog ogsaa i Radiofonien, og der foreligger et Utal af Eksempler paa, hvorledes den nuværende Regering har benyttet sin Magt til at præge Radiofonien i marxistisk Retning. En af de første Ting man gjorde, var som bekendt at udrydde Nationalsangen, „Slagsbrodersangen", som Afslutning paa Radioudsendelserne, i Sommer nægtede man at transmittere det nationale Møde paa Skamlingsbanken, medens fremtrædende Socialdemokrater faar Fortrinsret til Radioen — man vil erindre Bransnæs' agitatoriske Indlæg forud for Valget i 1932, da man brutalt skubbede et neutralt Foredrag ud for at give den daværende socialdemokratiske Finansminister Lejlighed til at paavirke Vælgerne med Partiets forlojede Kronekampagne, umiddelbart før Vælgerne skulde træffe deres Afgørelse. Omhyggelige Opgørelser viser, at de socialdemokratiske Udsendelser

Biografteatrene skal fremtidig lægges i Hænderne paa socialdemokratiske ledede Kommuner og Organisationer.

i Forhold til de øvrige Partiers er i stærk Overvægt, men ikke desto mindre kræver Socialdemokratiet — naturligvis i Neutralitetens Navn — større Indflydelse, og ved de sidste Radioraadsvalg er det lykkedes det at forege sin Magt indenfor Radiofonien yderligere. Det vil selvsagt ikke blive uden Resultater for den fremtidige Udvikling paa dette Omraade.

Hvad endelig Biografteatervæsenet angaar, gennemførtes der sidste Aar en ny Lov, hvis interessanteste Bestemmelse er den, at Bevillinger fremtidig kan gives ogsaa til Kommuner, Foreninger, Selskaber og Institutioner. Hvorledes man fra socialdemokratisk Side fortolker disse Bestemmelser, fremgaar af et Par Artikler i Tidsskriftet „Socialisten". „Rigsdagen har slaaet fast," hedder det, „at Kommuner og Foreninger skal ligestilles med Enkeltpersoner, og det vil sige, at man nu maa kræve, at Enkeltpersoner nedbringes til en Tredjedel, medens to Tredjedele overlades til Kommuner og Foreninger." Alle Arbejdernes Fællesorganisationer, alle Oplysningsinstitutioner, kooperative Sammenslutninger, Boligselskaber, Brugsforeninger o. a. bør være selvskrevne til Bevillinger, naar de søger derom. „Jo flere arbejdsvenlige Bevillingshavere, der kommer til at lede de danske Biografteatre i de kommende Aar, jo mere Kraft er der bag Kravet om en Statens Filmsentral." I Traad med denne Tankegang hedder det i en anden Artikel, at „selvfølgelig maa Fællesorganisationen (Arbejdernes), som i Almindelighed repræsenterer Flertallet af Byens Biografpublikum, have Bevilling til Drift af Teater paa Byens bedste Streg, ligesom man maa kræve af Byens Råd, at Bevillingen i alle Månder bliver fordelagtigst mulig." Altså de bedste og de flest mulige Biografteatre skal fremtidig lægges i Hænderne paa socialdemokratiske ledede Kommuner og Organisationer, for at man derigennem kan sørge for, at Befolkningen ogsaa ad denne Vej paavirkes af socialdemokratisk Agitation, og Udviklingen skal hurtigst muligt ledes i Retning af, at alt lægges i Statens Hænder i Form af en Filmsentral. Derved vil ogsaa dette Kulturomraade være baadlagt i den marxistiske Propagandas Tjeneste.

Ring er, som man vil se, sluttet. Der er ikke længere Tale om at „højne Arbejderklassen kulturelt", ikke om at gøre sig i højere Grad gældende paa de kulturelle Omraader. Nej, det, som man nu er godt paa Vej til at gennemføre, er, at Ledelsen af Folkets kulturelle Liv lægges i Hænderne paa det socialdemokratiske Partistyre. Naar man kender Marxisme's Mentalitet og Ildfindhold, ved man, at dette vil betyde: Ødelæggelsen af de nationale og religiøse Værdier, paa hvilke Aarhundreders Slægted har opbygget et særpræget dansk Aandsliv, og Knægtelse af den Aandsfrihed, uden hvilken ingen Kultur kan bevare sin Livsfriskhed.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk